

a o zajčku ni bilo več duha ne sluha. Le nekaj svilenih šopov bele dlake je ležalo v travi.

Jurček je zajokal, čeprav je bil fant od fare, ki se ni cemeril za vsako malenkost. A sedaj mu je bilo srce tako žalostno kot še nikoli. Zaman sta ga tolažila očka in mamica. Šel je v vrtno uto. Dolgo sta sedela z Arijem sama.

Kako rad bi bil Jurček v šoli kaznovan, celo kak slab red bi prenesel, samo da bi zajček še živel. Kaj je vse drugo v primeri s to bolečino!

Po vrtni stezi je prišel očka. Položil je Jurčku roko na rame, kakor delajo to možje med seboj. Dejal je:

»Vidiš, Jurček, tako je življenje. Nobena sreča ni stalna. Hudo ti je, da zajčka ni več, a pomisli, koliko hudega čaka človeka v življenju. Meni je umrl oče, ko sem bil še manjši kakor si ti. In mati preden si prišel ti na svet. Ti pa imaš še očeta in mater.«

Jurček je dvignil pogled in je videl, da ima očka žalostne oči, ko govori o svojih rajnih starših. Videl je, da je njegova bolečina ob izgubi zajčka kaj majhna v primeri z očetovo ob izgubi očeta in matere. Vstal je in se stisnil k očetu.

»Nesreča človeka utrdi in napravi iz dečka moža,« pravi oče.

Jurček si obriše solze in se zravna.

»Tak si mi bolj všeč!« reče oče in Jurček odide z njim v hišo. Jurček ve, da ima oče prav, a vendar mu je srce žalostno, ker še ni navajeno na bolečino.

Anton Debeljak

Zvončki

Glej po gozdni grapi
zvončki že bingljajo,
v pomladanski sapi
cin-cin-cin! cingljajo.

To zvoné, da kosi
čakajo na zvezdo,
kdaj lepo spleto si
kje na brinu gnezdo.

Skoro da na sonček
polž rogé pritvega,
ko cin-cin! se zvonček
čez ravan razlega.

Zvončki še zvenijo:
„Pusti cvetje rasti,
čmrlji hrepenijo
meda se napasti.“

Kaj čebel ubožic
leta tukaj gladnih,
vse žele si rožic
in cvetic pomladnih!

Cvetja ne razmetaj,
v malem travnu, Tonček.
Kite v maju spletaj,
to cinglja ti zvonček.